

Anne Kotokorpi

Muutos

Muutos

Anne Kotokorpi

Muutos

© 2017 Anne Kotokorpi

Kustantaja: Kypa, Porvoo, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-5760-17-0

1.

Nadja tuijotti piirongin päällä olevaa miehen valokuvaa. Hän nousi sohvalta, otti kuvan käteensä ja palasi istumaan.

Kuvassa oleva mies oli kolmissakymmenissä. Tuuhea, lähes musta tukka kehysti kulmikkaita, komeita kasvoja. Tummat silmät näyttivät ilmeettömiltä, lähes kylmiltä. Mies ei hymyillyt, mutta oli karismaattinen ja puoleensavetävä. Naistenmies.

Tämän miehen Nadja tapasi parikymmentä vuotta sitten. Miehen komea ulkomuoto kiinnitti naisten huomion tanssiravintolassa. Miehen ympärillä pyöri useampiakin tyttöystäväehdokkaita, mutta mies halusi Nadjan.

Myöhemmin Nadja on ihmetellyt asiaa useaan otteeseen. Miksi mies valitsi kaikkien kaunottarien joukosta hänet, suhteellisen tavallisen näköisen, arkisen ja vaatimattoman naisen?

Kaarlo.

Kun mies sanoi Nadjalle nimensä, Nadja purskahti nauruun. Ärtynyt häivähdys miehen kasvoilla sai Nadjan naurun tyrehtymään alkuunsa.

- Harvinainen nimi, Kaarlo. En tunne ketään sellaista ennestään, hyvä nimi, voimakas, erikoinen, mikäs siinä... Nadja selitti hermostuneena enemmän kuin oli tarpeen. Mies oli selvästi kiukustunut ja sitä Nadja ei halunnut. Hän halusi

tutustua salaperäiseen, komeaan nuoreen mieheen. Miehen osoittama kiinnostus imarteli kokemattonta nuorta tyttöä.

Nadja silitti valokuvan mustia kehyksiä. Niihin jäi sormenjälkiä. Nadja pyyhki jäljet paidanhelmaan ja vei kuvan takaisin hyllyn päälle.

Kaarlo oli kuollut. Kuolema tuli nopeasti, mutta ei odottamatta. Oikeastaan Nadja oli pelännyt jo viimeiset kymmenen vuotta kuoleman korjaavan Kaarlon. Sinnikkäästi mies kuitenkin pysyi elämän syrjässä kiinni, porskutti korskeana ja itsevarmana elämänsä loppumetreille asti.

Nadja oli haudannut miehensä eilen. Saattoväkeä ei ollut nimeksikään. Heillä ei ollut lapsia, mikä suretti Nadjaa. Kummassa syy lapsettomuuteen oli, se ei ollut koskaan selvinnyt. Kaarlo ei halunnut mennä tutkimuksiin, eikä laskenut sinne Nadjaakaan. Asia oli otettu puheeksi muutamaan otteeseen, mutta Kaarlon vihamielinen asenne sai Nadjan luopumaan turhasta inttämisestä. Vähitellen hän oli alistunut siihen, että hän eläisi elämänsä ilman jälkikasvua. Hänellä ei ollut perheellisiä ystäviä, saati paineita omaisten taholta, joten sopeutuminen oli loppujen lopuksi helppoa.

Nadjan sukulaiset olivat katkaisseet yhteydenpidon jo kauan sitten. Nadja ei ollut kuullut kenestäkään yli kymmeneen vuoteen. Edes joulukorttia ei tipahtanut postiluukusta. Nadjan vanhemmat olivat kuolleet jo ennen kuin Nadja tutustui Kaarloon. Sisar perheineen oli aluksi käynyt heillä kylässä, kuten asiaan kuuluu, mutta aika nopeasti oli käynyt ilmi, että he eivät olleet tervetulleita Kaarlon kotiin. Ja samalla tietenkään hänen kotiinsa. Asiasta

ei puhuttu. Kaarlonkin vanhemmat olivat kuolleet eikä muita sukulaisia ollut. Kaarlo ei koskaan tuntunut haittaavan se, ettei heillä käynyt vieraita. Päinvastoin.

Nadja muisti kylmän ja kolkon kappelin, missä hän eilen istui yksin, seurakunnan papin kanssa. Kumpikaan ei sanonut mitään, mutta Nadja aisti papin säälin. Pastori sanoi viran puolesta jotain lohduttavaa ja kehotti tulemaan surupiiriin.

- Sieltä saat tukea, lohtua ja uusia ystäviä...

Niin varmaan. Viesti meni toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos. Nadja toivoi, että siunaustilaisuus olisi pian ohi ja hän pääsisi pois, omaan rauhaan, omaan kotiin, missä papin alentuva tuijotus ei tuntuisi niskassa. Piinallisen pitkän puolituntisen jälkeen arkku lipui viimeiselle matkalle ja kaikki oli ohi.

Kaarlon asioiden selvittämisessä ei onneksi ollut kova työ. Omaisuutta ei ollut nimeksikään. Sukulaisia ei tarvinnut etsiä perinnönjakoon, olemattoman perinnön. Ja tässä hän nyt istui. Pienen vuokrakaksion kuluneella ja likaisella plyyssi-sohvalla ja tuijotti edesmenneen miehensä nuoruudenkuvaa. Yksin.

Nadja nousi sohvalta, meni keittiöön ja avasi jääkaapin oven. Jääkaapissa oli suuri lasipurkillinen suolakurkkuja, avattu nakkipaketti ja viisi tölkkiä keskiolutta. Kaarlon vakiolounas. Lähikaupasta ei gourmet aterioita saanut, mutta oluessa ja leivässä pysyttiin. Nadja teki useimmiten ruokaa jauhelihasta ja makkarasta. Kaarlo söi silloin kun sattui huvittamaan. Muutaman kerran lautanen oli lentänyt seinään. Ruoka oli jäähtynyttä tai liian kuumaa, suolaista tai

mautonta, paakkuista tai liian löysää. Hassuinta oli se, että Nadja teki ruuan joka kerta samalla reseptillä, se maistui aina samalta.

Tilanteen ollessa ohi Nadja siivosi jäljet ja pyysi anteeksi, että oli mennyt pilaamaan ruuan. Yleensä Kaarlo leppyi hetken kuluttua ja tuli pahoittelemaan äkkipikaisuuttaan.

Nadja otti nakit kaapista ja vilkaisi viimeistä käyttöpäivää. Paketti oli mennyt vanhaksi jo pari viikkoa sitten. Kaarlo oli ollut jo silloin heikossa kunnossa, mutta jaksoi syödä. Ja juoda. Sairaalan lähtö oli tullut yllättäen. Viimeiseen asti Kaarlo oli vastustanut ambulanssin tilaamista, mutta kun mies ei enää reagoinut puheeseen, Nadja rohkaisi mielensä ja soitti hätänumeroon. Kun ambulanssi tuli, Kaarlo oli tajuton. Sairaalassa aloitettiin hoitotoimenpiteet, mutta mitään ei ollut tehtävissä. Kuolema tuli jo samana iltana. Nadja kävi sairaalassa toteamassa asian.

Suolakurkut lilluivat ruskeassa vedessä. Nadja avasi kannen ja purkista tuleva kitkerä lemu teki pahaa. Nadja otti laatikosta haarukan, pisti sen yhteen suolakurkun viipaleeseen ja työnsi suuhunsa. Milloin hän oli viimeksi pistänyt suuhunsa yhtään mitään? Tuntui, kuin hän ei olisi syönyt mitään viikkoihin. Suolakurkun hapan maku sai vatsan vellomaan ja Nadja oli pakko syöksyä vessaan oksentamaan. Oksentaminen tuntui oikeastaan hyvältä. Ikään kuin olisi saanut pois osan pahaa oloakin. Vatsassa vaan ei ollut mitään oksennettavaa.

Nadja pyyhki suunsa ja palasi keittiöön. Hän heitti nakit ja suolakurkut roskiin. Oluttölkit, kaikki viisi kappaletta, hän

otti mukaansa ja palasi sohvalle. Ensimmäinen tölkki napsahti auki kevyesti. Nadja vei tölkin huulilleen ja siemaisi pitkän hörpyn.

Olut maistui pahalle. Nadja ei juonut alkoholia juuri koskaan. Olutta hän oli juonut viimeksi muutama vuosi sitten, lasillisen, kun Kaarlo oli kaatanut hänelle juomaa juhannuksen kunniaksi. Sillä kertaa Kaarlo oli vaatimalla vaatinut häntä ottamaan lasillisen. Eikä siitä silloin voinut kieltäytyä.

Nadja muisti vieläkin, miten oli taistellut, että sai kitkerän tuopin kumottua ja Kaarlo oli jo alkanut hermostua.

- Aikuinen nainen, eikä yhtä vaivaista kaljaa pysty juomaan. Kuinka lapsellinen oikein olet? Näkisitpä miten Ritva heittää oluen naamaan yhdellä kulauksella, siinä jää moni mieskin toiseksi. Mutta ethän sinä siihen pysty...

Ritva oli läheisen kantakapakan vakioasiakas. Kaarlo kävi kapakassa lähes päivittäin. Oli Nadjakin siellä käväissyt, yleensä hakemassa Kaarloa. Baarinpitäjä soitti Nadjalle, jos Kaarlo oli niin huonossa kunnossa, ettei pystynyt suoriutumaan kotiin. Nadja tunsu kantajengin, vaikka ei baarissa aikaa viettänytkään. Kaarlolla oli kapakassa useampiakin naisystäviä. Aiemmin Kaarlo saattoi olla montakin yötä pois kotoa. Viime aikoina tosin yökyläilyt olivat harventuneet. Ikä ja rapistunut ulkomuoto tekivät tehtävänsä eikä naisseuraa enää kenties löytynyt niin helposti kuin ennen.

Nadja otti toisen pitkän kulauksen. Olut lämmitti tyhjää mahaa ja tuntui oikeastaan aika hyvältä. Seuraava hörppy meni alas aina edellistä helpommin. Pian tölkki oli tyhjä ja

Nadja avasi seuraavan. Hän pakotti kitkerän litkun alas melkein väkisin. Neste yökötti, mutta Nadja ei antanut periksi. Kolmas tölkki meni jo rutiinilla ja Nadjan päässä alkoi vähitellen humista. Vastapäätä valokuvasta tuijottava Kaarlo näytti viihailta. Nadja alkoi nauraa hysteerisesti.

- Kippis ja kulaus, Kaarlo, rakas mieheni. En osannut arvata, että tämä kaljoittelu olisi näin hauskaa, olisin varmasti liittynyt seuraasi useammin. Hip hei ja rommia pullo...!

Pari viimeistä tölkkiä sujahti kurkusta alas helposti. Viimeisistä kulauksista ei Nadjalla ole enää muistikuvaa. Nadja vaipui armolliseen pimeyteen, uneen ja rauhaan.

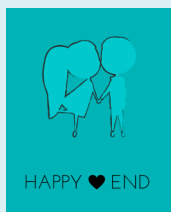
2.

Sinnikäs ovikellon pirinä herätti Nadjan. Oli aamu. Hän raotti toista silmäkulmaansa ja armoton vihlaisu pakotti hänet sulkemaan ne saman tien.

- Mitä hittoa...

Nadja yritti nousta ylös, mutta päässä jyskytti ankarasti. Hän makasi sohvalla selällään ja piti käsiä korvillaan. Ovikelloa painettiin herkeämättä, vaikka kukaan ei avannut. Pari nyrkin iskuakin iskettiin oveen, mutta sitten tuli hiljaista.

Nadja nousi varovasti istumaan. Lattialla oli sikin sokin tyhjiä oluttölkkejä, kokonaista viisi kappaletta. Siitä oli varmasti kaksikymmentä vuotta, kun Nadja oli viimeksi juonut näin paljon. Ei ihme, että meni taju.

Lohdullinen tarina siitä, miten kaiken loppu voi olla uuden alku.

Nadjan pitkä avioliitto ei ole ollut tyydyttävä. Elämää on hallinnut miehen alkoholin käyttö.

Miehen kuoleman jälkeen elämän jatkaminen tuntuu kuitenkin vaikealta, lähes mahdottomalta. Mihin keski-ikäinen nainen voi ryhtyä ilman koulutusta, ilman työtä, ilman läheisten tukiverkkoa?

Nadja saa voimaa hypätä rohkeasti tuntemattomaan. Hän aloittaa elämän vieraalla paikkakunnalla, saa uusia ystäviä sekä lopulta myös rakkauden.

Aiemmin ilmestyneet
Kuka olet, paras ystäväni
Näet sisimpääni

9 789525 760170